

ΩΔΑΙ ΕΙΣ ΠΕΖΟΝ

[Τὸ πολὺ κοινόν, τὸ παρακολουθοῦν τὴν φιλολογικὴν ἐν Ἑλλάδι κίνησιν, θ' ἀγνοῖ ἕως ὅτι ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἄγγελος Τανάγρας κρύπτεται ὁ συμπαθὴς καὶ εὐπαιδευτος ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ κ. Ἄγγελος Εὐαγγελίδης. Εἶνε εἰς τῶν κομφοτέρων καὶ γλυ-

κυτέρων καλῶν τῆς συγχρόνου λογοτεχνίας. Καίτοι νεώτατος, παρουσιάζει ἰκανὴν οὐχ ἥτον ἐργασίαν ἀξιόλογον. Πλὴν τῶν χαριτωμένων χρονογραφημάτων καὶ διηγημάτων, δι' ὧν συχνὰ κοσμεῖ τὸν ἡμερήσιον καὶ περιοδικὸν τύπον, ἔγραψε καὶ ἐδημοσίευσεν τοὺς «Ναυαγούς τῆς Ζωῆς» κοινωνικὸν μυθιστόρημα, τὸν «Ἀρραβῶνα τῆς Θαλάσσης» ναυτικὸν εἰδύλλιον, καὶ τὴν θαλασσινὴν μυθιστορίαν οἱ «Σπογγαλιεῖς τοῦ Αἰγαίου» ἐν οἷς διαλάμπει λεπτὸν αἰσθημα καὶ ἀνθρωπότης ὕψους καὶ κάλλος γλώσσης, πρὸς

ὃ ἐ καὶ ἀντίληψις φωτεινὴ τῆς φύσεως, ἣν ζωγραφίζει, καὶ τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος, τὸ ὁποῖον ἀνατέμνει, ποιητὴς ἄμα καὶ φιλόσοφος. Ἐχει προσέτι ἔτοιμον πρὸς δημοσίευσιν τὸ «Vae victis», μυθιστόρημα ἐμπνευσθὲν ἐκ τοῦ τελευταίου πολέμου τοῦ 1897, καθ' ὃν ὑπηρετήσεν ὡς ἐβελοντὴς μετὰ φλέγοντος ἐνθουσιασμοῦ, ἐφ' ᾧ καὶ ἐτιμήθη διὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτήρος. Μὲ τοιαῦτα ἐφόδια καὶ προσόντα, ὁ ἀγαπητὸς ἡμῶν καὶ πολῦτιμος συνεργάτης, θέλει ἀναμφιβόλως καταλάβει ἐπιφανῆ θέσιν ἐν τῇ νεωτέρᾳ φιλολογίᾳ, ἣν ἀγαπᾷ καὶ περιέπει μετ' ἀφοσιώσεως καὶ εὐκρινείας ἀληθινοῦ καλλιτέχνου].

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΝΑΡΚΙΣΣΟΥ

Εἰς τὸν Πόλ. Δημητρακόπουλον

ΥΠΟ τὰς δροσερὰς σκιάς, παρὰ τὰς μινυριζούσας πηγὰς καὶ τὸ παραρρέον ρεῦμα, ὁ λευκὸς νάρκισσος ὀρθοῖ τὸ λιγυρὸν του στέλεχος καὶ κατοπτρίζει ὡς ἄλλοτε τὴν κομψὴν κεφαλὴν.

Κοσμήσατε μὲ νάρκισσον τὰ στήθη σας. Εἶνε τὸ σύμβολον τῆς αἰωνίας νεότητος.

Ἄπέθανε νέος !

* *

Αἱ ἀβραὶ στεφάναι του κλίνουσιν αὐθις ἐπὶ τῶν πρασίνων στελεχῶν, καὶ ὁ χρυσοῦς του ὀφθαλμὸς ψάλλει τὸ χαῖρε εἰς τὸν κόσμον.

Ὡς ἄλλοτε εἰς τὰς ὄχθας τοῦ πατρώου Κηφισσοῦ, ἐρᾶται τοῦ ἰδίου κάλλους καὶ φθίνει ἐπ' αὐτῷ.

Ἄς ψάλλωμεν τὸν Νάρκισσον . . .

Ἀπέθανε νέος !

* *

ὑπὸ τὴν ἀντικρὺ συστάδα, ἡ Ἥχῳ περιαλγῆς τείνει τὸ οὖς ἐναγώνιον, προσέχουσα εἰς τὰ ψιθυρίσματα τοῦ δάσους.

Πλὴν ἐκεῖνος πλέον δὲν ἀπαντᾷ.

Ὁ Κηφισσοῦς ἐκοίμισε περίλυπος τὸ τέκνον τῶν ἐρώτων του, καὶ τὰ σιωπηλὰ ὕδατα φυλάττουσι ζηλότυπα τὸ μυστικόν.

Ὁ Νάρκισσος ἠράσθη καὶ ἀπέθανε.

Εὐτυχεῖς ὅσοι, ὡς αὐτὸς, φίλτατοι εἰς τὰς ὠραίας καὶ τοῦς θεοῦς, θνήσκουσι νέοι.

* *

Ἐκ τῶν ἡμέρων τοῦ ἀρμονικοῦ κορμοῦ ἐτράφησαν τὰ λευκὰ πέταλα, τὸ ἄρωμα τοῦ σβεσθέντος ἔρωτος ἐχύθη ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἡ ὠχρὰ του κεφαλῆ ἐκλίνε πάλιν ἐπὶ τὸ ὕδωρ.

* *

Ἄς ψάλλωμεν τὸν Νάρκισσον.

Εἰς τὴν παραίσθησιν τοῦ ὄνειρου του, ἀγαπᾷ ἔτι καὶ ἀναμένει . . . Δὲν ἠμαύρωσαν τὰ ἰδεώδη του ὕλης ἀπέχθεια, οὔτε κόρου ἀπόγνωσις καὶ γήρατος ρυτίδες !

Εἰς τὴν ἐπάνθησιν τῆς θεοειδοῦς ἡθῆς του, ἐκλείσει τὰ λαμπρὰ βλέμματα, καὶ ἐζήτησεν ἀλλαγῶν ἰδανικὰ καὶ ἐλπίδας.

Εἶνε τὸ ἄσμα τῆς αἰωνίας παρθενίας καὶ ἀγνότητος . . .

Ἄς ψάλλωμεν τὸ ἄσμα τοῦ Ναρκίσσου ! . . .

* *

Οἱ χειμῶνες ἐναλλάσσουσι τὰ φθινόπωρα, τὰ φθινόπωρα ἐναλλάσσουσι τὰ φρύγη τοῦ θέρους, κ' ἐκεῖνος αἰωνίως ἐρᾷ καὶ ποθεῖ . . .

Οἱ ἀνθῆρες τῆς καρδίας του προτείνονται πάντοτε ἀνυπόμονοι, καὶ τὰ παρθενικὰ πέταλα ὑποστρώνουσι πάντοτε τὰς

λευκὰς ἀρμονίας των, ἐτοιμάζοντα μάρτην νυμφικὰς παστάδας.
 'Αλλ' ὁ Ὑμέναιος δὲν τονίζει: ἐπιθαλάμια δι' αὐτόν!

* *

Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ πατρικοῦ Κηφισσοῦ ὁ περικαλλῆς
 ἔφηβος πλαναῖται περιώδυνος, κύπτων πάντοτε ἐπὶ τὴν ἰδίαν
 μορφήν.

Δὲν θὰ παύσῃ ποτὲ ἀγαπῶν καὶ στενάζων!

Τὰ ὠχρὰ ἄνθη ταλαντεύουσιν ἄνωθεν τῶν σιωπηλῶν ὑδά-
 των τὰς στεφάνας των, καὶ ὑπὸ τὰς μυστικὰς συστάδας ἡ
 'Ηχώ καλεῖ γοερά...

* *

Κοσμήσατε τὰ στήθη σας μὲ Νάρκισσον!

Τὸ ἄσμα του εἶνε γλυκὺ καὶ τρυφερὸν!

"Ἄς ψάλλωμεν τὸ ἄσμα τοῦ Ναρκίσσου!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

Τὰ μαλλιά τῆς φίλης

- Μήπως ἔχετε τίποτε μαλλιά ψεύτικα;
- Μάλιστα, κυρία μου. Τί χροῶμα θέλετε νὰ ἔχουν τὰ μαλλιά
 τῆς... φίλης σας;
- Μὰ ἐπάνω - κάτω σὰν... τὰ ἴδικά μου!